

N:o 3.

Ank. till Riksd. Kansli den 26 April 1877, kl. 3 e. m.

Särskilda Utskottets för behandling af Kongl. Maj:ts nådiga proposition med förslag till utsökningslag och i sammanhang dermed erforderliga författningar Utlåtande N:o 2, i anledning af väckt motion om ändring i eller tillägg till 2 Kap. 13 § Strafflagen.

13 § i 2 Kap. Strafflagen lyder sålunda:

»Om förvandling af böter efter 10, 11 eller 12 § förordne Konungens Befallningshafvande, der ej för särskilda fall finnes annorlunda stadgadt».

Derjemte föreskrifver »Kongl. förordningen den 30 December 1876 angående förvandling af böter i särskildt fall» följande:

»Skola böter förvandlas efter 10, 11 eller 12 § i 2 Kap. Strafflagen eller efter särskild författning angående landets allmänna hushållning och har det utslag, hvarigenom böterna blifvit ådömda, för verkställighet ankommit till kronohäkte, för hvilket särskild tillsyningsman blifvit af Konungen tillsatt, ege tillsyningsmannen att om förvandlingen förordna; och gälle, beträffande fullföljd af klagan öfver förvandlingsbeslutet och angående verkställighet deraf, hvad derutinnan i afseende på Konungens Befallningshafvandes beslut är stadgadt».

Sedan Kongl. Maj:t uti nådig proposition till Riksdagen framställt förslag till ny utsökningslag, hvars 1 § är af följande lydelse: »Utsökningsmål upptagas och pröfvas af öfverexekutor, som är för landet och för stad, lydande under landsrätt, Konungens Befallningshafvande, hvar

Bih. till Riksd. Prot. 1877. 8 Saml. 1 Afd. 3 Häft.

inom sitt län, i Stockholm Öfverståthållare-embetet samt i rikets öfriga städer Magistraten eller, der Konungen det förordnar, viss ledamot af Magistraten» — så har uti en inom Andra Kammaren väckt, till Särskilda Utskottet för behandling af Kongl. Maj:ts nämnda nådiga förslag öfverlemnad motion (N:o 29) Herr Eug. Clairfelt förmålt, att, derest samma förslag vunne Riksdagens bifall och således upphöjdes till lag, en oegentlighet syntes ligga deruti, att öfverexekutor i stad skulle hos öfverexekutor för landet eller Konungens Befallningshafvande fortfarande begära en så enkel verkställighetsåtgärd som den, hvilken afses i öfverlemnade § af Strafflagen, och att, om det kunde anförtros åt städernas magistrater att handlägga och besluta i de vida svårare och mera maktpåliggande ärenden, som i förslaget till utsökningslag voro åt dem såsom öfverexekutorer anförtrodda; det äfven torde kunna åt magistraterna öfverlemnas att förordna om förvandling af i stad ådömda böter, helst den därför erforderliga lagkunskap snarare kunde förutsättas för en magistrats ledamöter, hvilka jemväl beklåda domarembeten, än hos tillsyningsmännen vid kronohäkterna, de der i allmänhet icke voro lagfarne; på grund hvaraf, och för befordrande jemväl af nödig skyndsamhet vid verkställigheten af ådömdt straff, motionären föreslagit, att, derest Riksdagen antager det af Kongl. Maj:t framlagda förslag till utsökningslag, Riksdagen i sammanhang dermed ville besluta den förändring i eller tillägg till 13 § 2 Kap. Strafflagen, att i stad, der anordningen om magistratens öfvertagande af öfverexekutorsbefattningen blifver bringad till stånd, magistraten eller den ledamot af magistraten, som Konungen kan till öfverexekutor utse, skall om förvandling af i stad ådömda böter förordna.

Med det af Kongl. Maj:t framställda förslag till Utsökningslag afses endast ordnandet af den civila exekutionen eller de s. k. utsökningsmålen, och dessa ega ej med verkställigheten af ådömda straff sådant oskiljaktigt samband, att de ovilkorligen böra tillhöra samma myndighets handläggning. Den af motionären åberopade omständighet, att, i händelse Kongl. Maj:ts förslag blefve antaget, utsökningsmålen inom en del städer kunde komma att upptagas af magistraten eller viss magistratsledamot, under det den till straffverkställigheten hörande åtgärd att till fängelse förvandla böter, äfven då dessa voro af stadsdomstol ådömda, fortfarande skulle tillhöra Konungens Befallningshafvande, synes således ej i och för sig innefatta någon sådan oegentlighet, att på grund deraf ett stadgande i den af motionären antydda syftning må anses vara af behovet påkalladt. Men äfven ur andra synpunkter har Utskottet funnit motionärens förslag mindre ändamålsenligt. Förvandling af böter skall icke ske i sammanhang med eller omedelbart efter bötes-

utslaget meddelande, utan först sedan utslaget vunnit laga kraft och vid verkställighet deraf funnits att tillgång till böterna saknas. Den omständighet, huru vida böterna blifvit ådömda af domstol i stad eller på landet, torde således icke göra någon lämplig grund för bestämmande af den myndighet, som må ega att om verkställigheten och bötesförvandlingen förordna, och om, på sätt motionären hemställt, i de städer, der magistraten blefve öfverexekutor i utsökningsmål, befattningen med bötesförvandling komme, i fråga om böter, som blifvit i staden ådömda, att från Konungens Befallningshafvande eller tillsyningsmannen öfver det fängelse, der förvandlingsstraffet skall verkställas, till magistraten öfverflyttas, befarar Utskottet att sådant i många fall, såsom då den bötfälde ej uppehölle sig i staden eller verkställighet på en gång förekom af bötesutslag, gifna af olika domstolar, skulle, långt ifrån att befordra nödig skyndsamhet vid verkställigheten, fast hellre leda till onödig omgång och möjligen till förvecklingar, för hvilkas lösning särskilda föreskrifter erfordrades.

På grund häraf, och utan att ingå i bedömande huru vida i de angående bötesförvandling nu gällande stadganden någon förändring i annan riktning, än motionären ifrågasatt, må vara önskvärd och utförbar, finner Utskottet sig böra vördsamt hemställa,

att Herr Clairfelts ifrågavarande motion ej må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 26 April 1877.

På Särskilda Utskottets vägnar:

K. J. BERG.
